

Korona günlerinden bir eskiz

Category: Edebi makalalar, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Korona günlerinden bir eskiz KORONA GÜNLERINDEN BIR ESKIZ

Kendimizden zaman zaman şikâyetçi olduğumuz vakidir.

Kendi kendimizle hesaplaşmanın yanı sıra, yakınımız ya da bir hasbihal esnasında yeni tanıdığımız biriyle de bu yönde paylaşımlarımız olmuştur.

Hayat dediğimiz sürecin kimi safhaları veya aidiyet oluşturan haller.

Sebepler, vesileler, tevafuklar.

Şeridi geriye sarınca bazen yol da bitmiyor.

Olsaydı, olmalıydı, neden olmadı, olabilirdi tahayyül ve temenniler.

Pişmanlıklar, iç geçirmeler, memnuniyetler, şükretmeler.

Düşünmek kaderi değiştirmiyor.

Niyet, gayret. istikamet. Ve direnmek.

Sonrası, esbaba tevessül ve takdire rıza.

İbrahim Hakkı merhumun «Tefvîznâme» şiirinden bu hususta iki bend.

«Bir işi murâd etme,

Olduysa inâd etme.

Hakk'dandır o reddetme,

Mevlâ görelim n'eyler,

N'eylerse güzel eyler...

Deme niçin şol şöyle,

Yerindedir ol öyle,

Bak sonuna sabreyle,
Mevlâ görelim n'eyler
N'eylerse güzel eyler.”

Amenna.

Koronavirüs bizi de zorunlu ikamete tabi tuttu.

Dibi köşeyi yoklamaya başladık.

0 gel-gitlerin, ramazanı şerif ve oruç bereketiyle müspet seyrettiğini de ifade edeyim.

Maddeleri sıralamaya gerek yok, birini gündeme alalım.

Kitaplarımla yüzleştim.

Doksan ve iki binli yıllarda iki kez kütüphanemi tahliye etmiştim.

Liseli yıllarımda Almanya’da işçi olarak çalışan babamın (Allah rahmet eylesin)mobilyacı olan bir arkadaşına yaptırdığı ve iki bölümden oluşan formika kütüphaneyi ve kitapları ilk öğretmenlik yıllarımda gittiğim yerlere taşımamıştım. İstanbul’a geldiğimde kütüphane de gelmiş, ama odaya boydan sığmamıştı. Ev boy itibariyle 2.90, benim kütüphane 3 metreydi. Kesildi, çatıya konuldu, sonrası ne oldu ben de bilmiyorum.

Erzurum’da toprak bir evde oturmamız hasebiyle duvara uygun ölçüler alınarak yapılmıştı. 3.5 metre boy, şimdiki salonlar kadar da iç alanı vardı odanın. Tavan ahşap, yer tahta, duvarlar alçı ve damın üstü de topraktı. Kışların zor ve uzun olduğu memleketimizde her kar yağdığında bacayı kürer sonra okula giderdik.

Liseyi yeni bitirmiştım. Evin, kitaplık olan odasının pencere aksamını değiştirirken eskiler sökülmüş ve yenileri yine ahşaptan yaptırılmış ve takılacaktı. Ustaya ve bizlere hayırlı olsun diyen ve arka sokaklarda oturan, yaşı 65-70 olan bir komşumuz içerdeki kitaplığı fark etmişti. “ Burada güzel bir kütüphane var, maşallah. Kimin bu kitaplık” diye sormuştu. Gözler bana

doğru çevrilince tebrik etmiş ve ayrılmıştı.

Ben de fark etmiştim. Anlatılacak o kadar şey var ki. Her alınan kitabın bir hikâyesi olduğu gibi.

İki gazete alıyor, birkaç dergiyi de takip ediyordum.

Şanslı bir tarafım, babamın ve amcamın Almanya'dan getirdikleri bir daktiloya sahip olmamdı.

Bu güne geldik.

0 ev yok, kitaplık yok, o kitabevleri yok ve o sokak da. Erzurum'da da ikamet etmiyorum. Aile orada, kat karşılığı apartman dairesine dönüştürülen evde oturuyor, ben de her yıl gidiyorum.

Yazamadıklarımı, okuyamadıklarımı, yırttıklarımı, adını koyamadığım "şey"leri ve hayata dair acı ve tatlı ne varsa her fani gibi bazen de irdeliyorum.

Bir seyr-i süluk.

İki kez tahliye edilmiş kütüphanemde eş-değer kitaplar gözüme çarpıyor.

İlk aldıklarım, yeni aldıklarım var.

Neden aldım dediklerim, neden aldıldınız dediklerimde.

Eksikliğini hissettiklerim çok, okuyamadıklarım da.

Okumak için el atıyorum, hepsi geliyor.

Zihnim, okunması için gönderdiğim kitapları arıyor. Şunları vermeseydim diye pişmanlık duyduklarım da oluyor. Oysa ikinci tahliyede, kolilerde olanlar da vardı ve açmadan göndermişim üniversite öğrencileri istifade etsin diye.

Açılrsa, çoğu kalırdı zaten.

Hep sorarlar, okudun mu bunların hepsini.

Hususi kütüphaneleri görseler bizim mütevazî kitaplığı pas geçer, sormazlardı.

Her kitap okunmak ve yararlanmak için alınır.

Dip-köşe derken kitaplığın etrafında dolaşıp durduk.

Tilkinin kırk hikâyesi varmış, kırkı da tavuk üzerine.

Bizim de kitap.

Evde olmadığımızda ne isek, evde de aynı.

Değişim mi?

Asla.

"Hayat eve sığar" "Evde kal"

Koronavirüs'ün bulaşıcılığı, yüz binleri aşan dünyadaki

ölümler ve mart on birden sonra evde geçirilen günler.

Yirmi yaş altı ve altmış beş yaş üstü için getirilen yasak kapsamının dışındayım, ama tedbir amaçlı, gerekli olmadıkça kurallara uyarak dışarı çıkmıyorum.

Uzaktan eğitimle üniversitedeki derslere devam ediyoruz.

«Ay Vakti» yeni sayı hazırlıkları sürüyor.

Mutad okumalar da.

İnsanlık için zor günler.

Nurettin Durman, Nejdet Külünk, Mustafa Özçelik, Adem Turan, Mehmet Ayci ve Necmettin Evci başta olmak üzere; dergi çevremiz, akademisyen ve öğretmen arkadaşlarımız, eş-dost ve akrabalarımızdan hal-hatır sormak için arayanların sesi bir ferahlık, bir ışıktı adeta.

Kısmî olarak ben de aramalar yaptım.

Pandemi ilk ve son değil.

Olmuş ve gelecekte de olacak.

“Bu da geçer Ya HU” diyelim.

Geçmeden dost kervanı, Pir Sultan Abdal’ın deyimiyle gerekeni de yapalım.

*“Aşıp yüce dağı engin düşelim
Çok nimetin yedik helallaşalım”*

Şeref AKBABA.

© «Ay Vakti» žurnaly, 25.05.2020 ý. Edebi makalalar